

'Dreef' is een spannend sprookje

Nieuwe mimevoorstelling van Boukje Schweigman

THEATER Dreef van Boukje Schweigman, productie BonteHond, Theaterfestival Boulevard, Over het IJ Festival en Terschellings Oerol Festival. Spel: David van Griethuysen, Toon Kuijpers, Sylvie Huysman en Boukje Schweigman, vormgeving: Menno Vinke. Gezien op het Weerwater van Almere. Aldaar t/m 11/6. Van 6 t/m 16/7 op het Over het IJ Festival in Amsterdam.

Midden in het verlaten en beboste landschap rondom het Almeerse Weerwater, staat een meisje in een knalrode regenjas met een schep in haar hand in een heksen-cirkel van regenlaarzen. Het meisje is theatermaakster Boukje Schweigman. Ze nodigt de bezoekers uit in de laarzen te stappen en haar te volgen.

Waarheen gaat dit meisje in het rood ons leiden? "Misschien houdt je je voeten niet droog, weet je zeker dat je mee wilt?" vraagt ze op geheimzinnige fluistertoon.

Spannend, met Schweigman weet je het nooit. In *Wervel* liet ze haar lichaam meer dan een uur om de eigen as draaien. In *Ruim* werd de bezoeker in een stoel met wiel-tjes gezet, en de duisternis van het voormalige verdedigingswerk het Kruithuis van Den Bosch in gereden. *Weef!* speelde zich af in een voormalige dekenfabriek in Leiden, waarbij de bezoeker een verhaal van wol naar draad volgde. In *Grond* liet ze bezoekers in een steeds donkerder wordend ge-

bouw rondwalen.

De mimevoorstellingen van Schweigman moet je ondergaan. Dus volgen we zonder vragen stellen het rode jasje over een bospaadje, naar de oever van het meer. Daar drijft op het water een grote rode bol, waar we in gaan. We nemen plaats op een cirkelvormige bank en wachten op wat komen gaat.

Wat dat is, gaan we hier niet verklappen, dan is de verrassing eraf. Maar wat we wel kunnen vertellen, is dat wij, de tijdelijke inwoners

WATERWEZENS ZIJN ONZE TAAL NIET MACHTIG

van de rode bol, bezoek krijgen van twee onderwaterwezens in zwarte pakken, met rare vissenogen, en flippers aan.

De twee waterwezens hebben verdomd veel weg van mensen, alleen zijn ze onze manier van voortbewegen, onze taal en onze omgangsvormen niet machtig. Wij worden daarom door hen bestudeerd en geïmiteerd. We zien onszelf door hun verwonderde, vragende ogen. Even onverwachts als de komst, is het vertrek van de twee wezens.

Ze bevrijden zich uit hun pakken

en via het dak, verdwijnen ze, als vlinders die uit hun cocon zijn gekropen. Geboorte, dood, volwassenheid, het zit allemaal in de voorstelling.

Er zit ook een aantal uitgewoonde mimeclichés in *Dreef*: we zien de wezens een poging doen door de muur te lopen. We zien hoe een van hen zijn eigen lichaam onderzoekt, verbaast neemt hij zijn eigen huid tussen duim en wijsvinger.

Bij dat soort oefeningen in verwondering, is de man met de onzichtbare bloem en de fictieve glazen wand nooit ver weg. Verwondering is de mime-emotie bij uitstek. Elke mimer die daarmee uitschiet, riskeert dat een enkeling grijpt naar zijn mimegeweer.

Maar daar staat tegenover dat Schweigman tegelijk een betoverende droomwereld oproept, die aan geen enkel cliché raakt. Ze doet dat samen met de mensen die (vanwege de grote fysieke inspanning in roulatie) de twee waterwezens spelen, en met vormgever Menno Vinke, die de rode bol ontwierp.

Almere en Amsterdam moeten een dubbelstad worden, als het aan de bestuurders van de twee steden ligt. Maar wat moet je als Amsterdamer nu in Almere?

Het antwoord is dezer dagen heel eenvoudig: volg het meisje in de rode regenjas.

MAARTJE DEN BREEJEN

Boukje Schweigman nodigt het publiek uit haar te volgen.